

ABRAHAM HANS

INGEPALMD

Pieter Lemmink zat in een herberg, nabij het Zuidstation te Gent. Hij had nog aan enige wedstrijden deelgenomen en wat geld verdiend. Maar zijn hart was onrustig. Hij voelde wel, dat hij slecht handelde. Hij moest zijn vader gelijk geven, en als hij zich zijn moeder voorstelde, werd hij verdrietig.

Hij wilde terug naar huis, maar er pas tegen de avond aankomen. Vader zou wel geweldig opspelen, doch moeder ten beste spreken... Morgen wilde hij op de hoeve aan het werk gaan.

En Roos? Ze kwam hem telkens voor de geest. Hij zei wel, dat hij haar mijden moest. Maar hij begeerde haar... En waarom moesten baron de Bontink en jonker Reginald zich met zijn minnarij bemoeien?

Zo zat Pieter Lemmink te mijmeren, tussen gesprekken met de herbergbaas en sportvrienden in. Plots ontroerde hij. Roos trad binnen. Ze was opzichtig gekleed. Pieter vond haar prachtig.

«Wel, wat een geluk u hier te zien,» zei ze vrijmoedig, en ze nam plaats naast hem.

«Ik heb boodschappen gedaan. En zie, het was of ik het voelde, dat ge hier zat. Ge hadt me gezegd, dat ge hier nog al eens kwaamt,» hernam ze.

Ze klonken en dronken en begonnen te fluisteren. Maar Roos wilde nog vertrouwelijker spreken en vroeg of Pieter een eindje mee ging. Ze vertrokken samen.

«Ben ik niet mooi?» vroeg Roos. «Het nieuw kleed, dat ge me gegeven hebt, toen die avond van uw overwinning. Maar uw vader is heel wat spel komen maken bij ons, omdat er geld te kort was van uw prijs. Hij vertelde me dat ik het gestolen had. Ge weet toch wel, dat ge het mij gegeven hadt.»

«Ja, ja.»

«Maar ik heb veel verdriet gehad. Ik dacht dat ge ook kwaad waart op mij. Ik zag u niet meer. Ik las dat ge meedeedt in de koersen. Nadien hoorde ik dat uw vader u weggejaagd had.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Ik ben weg gegaan.»

«Nu, ja maar ge moogt niet meer thuis komen. Uw vader heeft het overal verteld, dat gij bij mij zat na de koers van Leerne en dat hij u niet meer kennen wilde. Of ge moest uw velo verkopen en op het land werken.»

«Dat ziet ge van hier!»

«Baron de Bontink geeft uw vader gelijk. Er is veel over u gebabbeld geworden, » loog de deerne. «Schoon van uw vader om u zo te belasteren».

«Ha, stelt vader zich zo aan! Ja, ik ben weg gegaan, omdat hij mij voor Jan Wellens ook stond uit te maken.»

«En nu deed hij het in de herbergen van het dorp. Ik heb veel aan u gepeinsd en ik ben blij, dat ik u kan spreken. Ge kunt dus niet meer naar huis. Ge zoudt wel gek zijn om weer op het land te wroeten. Luister, Pieter, ik heb alles lang overpeinsd. Ge huurt een kamer hier te Gent en ik kom bij u wonen. Ik ben het ook moe bij moeder te blijven en schoon weer te spelen tegen allerlei mensen.»

«Bij mij wonen...»

't Was of Lemmink duizelde.

«Ja. Ik ben niet flauw als die blauwkousen van onze parochie. Vanzelfsprekend zal ik ook voor mijn kost zorgen. Ik ga te Gent een herberg openen, een mooi café. Wij kunnen dat samen doen. En we winnen zoveel geld als we willen, Pieter.»

Lemmink luisterde aandachtig en verrast. Het voorstel van Roos lokte hem wel aan, maar het klonk nog zo onverwacht.

Roos begreep dit wel, doch ze kende haar macht over Lemmink. Ze was naar Gent gekomen om hem op te zoeken. En ze had meer invloed dan de Bontink of Reginald, maar dan zijn zachte, treurende moeder zelfs. Ze praatte levendig over haar plan en telkens vlijde ze haar lichaam tegen Lemmink aan.

Ze was het beu vriendelijk te moeten zijn tegen lompe mannen die verliefd deden en, naarmate ze meer dronken, ook gemener praatten. In de stad konden ze meer van het leven genieten. Ze moesten geen achterlijke buitenmensen blijven. Pieter met de wielersport, zij met een café. Ze zouden samen fortuin maken.

«En later trouwen we, als gij en ik de toelating van thuis niet meer nodig hebben,» vervolgde Roos. «Maar wat geven we om praat vanuit Drongen of Baarle. Wij zijn van de nieuwe tijd. Weet ge wat, ik blijf hier tot morgen. We gaan vanavond naar de cinema, leve het plezier!»

«O, ik wil wel,» stemde Pieter toe.

En zijn goede voornemens waren vervlogen. Het beeld van moeder dook nog even op, maar dan zag Lemmink dat van vader. En hij voelde verbittering. Ha, vader zelf had gebabbeld en overal beweerd, dat het uit was met koersen!

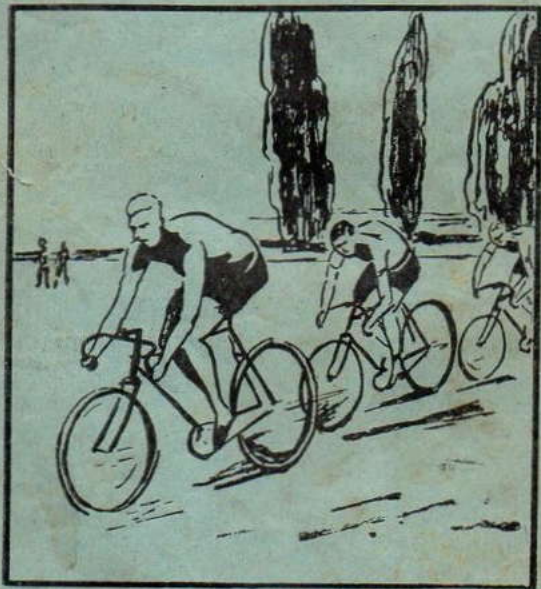
Op het land werken, wroeten en slaven voor een klein dagloon! En

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

bespot worden als een mislukte renner.

«Ik mag niet meer naar huis komen. Ze zullen er me ook niet meer zien,» zei Peter.

En hij nam Roos bij de arm en beweerde, dat ze samen door de wereld zouden geraken en niemand nodig hadden daarvoor.

En zo leidde Roos hem de brede weg op.

Na de avond in een cinema doorgebracht te hebben, begaven ze zich samen naar een bescheiden logement aan de haven. Roos had Lemmink geheel ingepalmd...

EEN KOERSFIETS VOOR JAN WELLENS

Baron de Porteira bevond zich in een ellendig humeur. François had de staking verloren. De andere aandeelhouders van de fabriek keurden hem af en stemden voor de bemiddeling en bespreking. Een afvaardiging van stakende werklieden was ontvangen geworden door de raad van beheer. En men werd het eens. Zelfs de zogenaamde oproerstokers mochten terugkeren. De vroeger beloofde verhoging werd toegestaan.

Baron de Porteira beweerde dat de samenleving naar de ondergang liep.

«Waar ging dat naartoe als gewone werklieden zich als vrije mensen gingen gedragen en rechten opeisten?»

De stakers van hun kant voelden zich tevreden het werk te kunnen hervatten. Er was ruzie ontstaan met de vakbond, die alles wilde beredderen.

De baron was de strijd in zijn gezin en erbuiten moe.

«Laat Reginald met zijn hoofd tegen de muur lopen,» had hij tegen zijn echtgenote gezegd. «Hij kan bij zijn oom blijven, die waanzinnig genoeg is om zijn studies te betalen. Ik wil geen getwist meer op het kasteel. En wat zijn omgang betreft met die Paulina de Baarne. Zij zal, vóór Reginald zijn studies beëindigd heeft, wel zulke gekke toeren uitgehaald hebben, dat ze van zelf uit schaamte de streek verlaat.

De baron had door Peter, de opzichter, het werkvolk op «De Donk» afgedankt. 's Zomers, als de lieden zelf op hun stukje land moesten wroeten, werden zij voor allerlei karweien naar het kasteel ontboden. In de winter liet de Porteira ze aan hun lot over.

Jan Wellens was dus ook vrij. En hij meldde zich aan in de fabriek te Gent, waar hij de vorige winter werk had gevonden.

Reginald had Jan uitgenodigd om eens tot bij zijn oom de Bontink te komen. En op een morgen ging Wellens er heen. Hij was nog twee dagen vrij. Baron de Bontink ontving hem en vertelde dat hij bereid was Jan een koersfiets te bezorgen aan voorwaarden, die zeer gemakkelijk te vervullen waren. De afbetaling kon gerust op lange

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM